

LUKA REPANŠEK

OPOMBE K REKONSTRUKCIJI PRAINDOEVOPSKEGA RODILNIKA IN MESTNIKA DVOJINE

COBISS: 1.01

[HTTPS://DOI.ORG/10.3986/JZ.31.1.01](https://doi.org/10.3986/JZ.31.1.01)*Metki Furlan za sedemdeseti rojstni dan*

Prispevek obravnava sistematično poprazezičnih tendenc v razvoju praindoevropskega rodilnika in mestnika dvojine, in sicer tako preko projekcije stanja v stari grščini, starih indo-iranskih jezikih, balto-slovanskih jezikih, stari irščini, germanščini in toharščini na prajezično izhodišče (eksterna rekonstrukcija) kot s pomočjo interne rekonstrukcije. Posebna pozornost je posvečena interpretaciji sovplivanja pronominalne in nominalne osnove.

Ključne besede: indoevropski prajezik, morfologija, rodilnik dvojine, mestnik dvojine

Notes on the Reconstruction of the Proto-Indo-European Genitive and Locative Dual

This article focuses on the formation of the Proto-Indo-European genitive and locative dual and defines the main lines in the development of the two case forms in the individual Indo-European languages (Ancient Greek, Old Indo-Iranian, Balto-Slavic, Old Irish, Germanic, and Tocharian). It does so by combining external and internal reconstruction. Special attention is devoted to the interplay between the pronominal and nominal stems.

Keywords: Proto-Indo-European, morphology, genitive dual, locative dual

- 1 Prvotno obliko stranskih sklonov praindoevropske dvojine samostalnikov, pridevnikov in (neosebni) zaimkov ter števnik '2' je mogoče rekonstruirati na podlagi kombinacije podatkov iz zgolj šestih vej indoevropske družine jezikov, tj. na podlagi starih indo-iranskih jezikov (stare indijsščine, avestijščine in v manjši meri stare perzijsščine), stare grščine, stare irščine, stare cerkvene slovanščine oz. praslovanščine (baltsko le še v leksikaliziranih enotah) in toharščine, ob tem pa za števnik '2' deloma še na podlagi litovskega in nemškega gradiva. Pri tem projekcija izpričanih oblik na prajezično stanje zahteva rekonstrukcijo štirih distinktivnih sklonskih oblik (rodilnika, dajalnika, mestnika in orodnika dvojine),

Luka Repanšek ■ Univerza v Ljubljani, Filozofska fakulteta ■ luka.repansek@ff.uni-lj.si ■

 <https://orcid.org/0000-0001-6530-7597>

Prispevek je nastal v okviru raziskovalnega programa P6-0218, ki ga financira Javna agencija za znanstvenoraziskovalno in inovacijsko dejavnost Republike Slovenije iz državnega proračuna.

glede na stanje v množinski paradigmi pa je s pomočjo interne rekonstrukcije mogoče ločeno sklonsko obliko predvidevati še za ablativ (ločilnik). V tem oziru je torej močnejši sklonski sinkretizem v dvojini, kakršnega izkazujejo posamezni indoevropski jeziki (orodnik-dajalnik-ločilnik v indo-iranščini, orodnik-dajalnik-ločilnik-mestnik v grščini, roditeljski-mestnik in orodnik-dajalnik-ločilnik v stari irščini ter roditeljski-mestnik in orodnik-dajalnik v stari cerkveni slovanščini), treba oceniti kot sekundaren. Sklonski sinkretizem dajalnika in direktiva (smernika) v prid direktivni obliki je star (tj. že praindoevropski) in se zgleduje po enakem sinkretizmu v okviru plurala (*-o-s).

Rekonstrukcija dajalnika, orodnika in (po interni rekonstrukciji) ločilnika ni problematična, posamezne sklonne pa je mogoče razumeti kot osnovane na vzporednih množinskih, pri čemer je bil *-s kot t. i. znak množine (ničta prevojnja stopnja pide. morfema *-es) avtomatično zamenjan s *-H_l (ničta prevojnja stopnja pide. morfema *-eH_l-), ki se je na sklonske oblike razširil iz imenovalnika-tožilnika dvojine. Ta je bil namreč tvorjen preko sufiksacije osnove s pomočjo t. i. dvojninskega znaka *-eH_l- (pri dvojini osnov srednjega spola v kombinaciji s pide. kolektivnim sufiksom *-i-, torej *-i-H_l-).¹ Za dajalnik (oz. dajalnik-smernik) dvojine je tako mogoče predvidevati *-o-H_l (proti mn. *-os) z naknadnim podaljšanjem v *-b^hi-o-H_l (indo-iransko: stind. -bhyām, stav. -biiā, mlav. -biia,² stperz. -biyā), oz. *-m-o-H_l (balto-slovansko: pbsl. *-mō > *-mā > stesl. -ma), obakrat proti mn. *-b^hi-o-s (indo-iransko) oz. *-m-o-s (balto-slovansko in germansko), za orodnik *-b^hi-H_l (proti mn. *-b^hi in *-b^hi-s³),⁴ za ločilnik pa *-b^hoH_l (proti mn. *-b^ho-s).⁵

- 1.1 Bolj problematična je rekonstrukcija preostalih dveh stranskosklonskih oblik, saj sta za razliko od dajalnika in orodnika dvojine roditeljski in mestnik ohranjena v vseh naštetih vejah (sinkretično ali nesinkretično oz. vsaj eden od sklonov), tako da je izhodišč za projekcijo več, razlike med njimi pa globlje:

(a) roditeljski dvojine

- avest. -ā̌ (atematsko), -aiiā̌ (tematsko),
- stperz. -āyā (tematsko),

1 Za genezo gl. Repanšek 2022: 336 z op. 48.

2 Ob reliktno izpričanih nerestituiranih oblikah *-aijbiā > *-aijbiā > *-aijbie > -aēβε, *-abjā > *-aβja > *-aβje > *-awje > -auue, *-ubjā > *-uβja > *-uβje > *-uwje > -uīje > -uiie, *bādzubjā > *bāzuβja > *bāzuβje > bāzuβε 'roka'.

3 Zadnja varianta je zanesljivo le indo-iranska. Eventualno tudi armenska (-bk' ~ -wk'), ne pa še prakeltska, kjer je *-b^his inovacija (vsaj) gojdelске veje, medtem ko galščina jasno izpričuje -bi < *-b^hi.

4 Gradivo je tu le staroirsko, pri čemer stirs. -(a)ib (z nazalizacijo sledečega vokala v sandhiju) zahteva prakeltsko izhodišče *-bim < *-b^him < *-b^hi-H_l-m, tj. z ničto prevojno stopnjo pide. adverbialnega sufiksa *-im, kakršen je v sklopu dvojninskih sklonskih oblik prisoten še v stind. -bhyām < *-b^hi-o-H_l-m in gršč. -ov ~ -ou(ī)v ~ -αov (za rekonstrukcijo gl. spodaj).

5 Prim. Eichner 1982: 40–41.

- grško: el. -οιοις ~ -οιοιρ, ark. -αιως (v sklopu moških $\bar{a}$ -osnov),⁶
- ptoh. *-nējās < *-noi(H)us ~ *-noi(H)is (> toh. B -naisāñ),⁷
- pgerm. *tūaijō ‘dveh’ (> got. twaddjē,⁸ > pzgerm. *tūaijō),⁹
- lit. dviejaus ‘na dvojē’;¹⁰

(b) mestnik dvojine

- avest. -(uu)ō (atematsko), -aiiō (tematsko),
- pkelt. *-ou¹¹ > pgojd. *-ō > stirs. -∅ + lenizacija,¹²
- lit. dviejau ‘na dvojē’, pusiaũ (= latv. pušu)¹³ ‘na dvojē’;

(c) sinkretična rodilnik in mestnik dvojine

- stind. -os (atematsko), -ayos (tematsko),
- grško: mik. -o-i (tematsko), hom. -oiūv, sicer -ov < *-oijn (atematsko in tematsko), at. in lezb. -aiu (v sklopu ženskih eH_2 -osnov), at. -aiu (v sklopu moških $\bar{a}$ -osnov), ark. -oiuv, -aiuv (v sklopu moških $\bar{a}$ -osnov),¹⁴
- psl. *-u > stcsl. -u (atematsko in tematsko), toda *duuajāu > *dūmojū ‘2’.

1.2 Narečno izpričane grške oblike z ajevskim vokalizmom so sekundarnega nastanka in s tem predstavljajo mlade, nepodedovane sekvence, naslonjene na razmerje med tematskimi in eH_2 -osnovami v sklopu imenovalnika, tožilnika in dajalnika-mestnika množine (*-oi : *-ai, *-ons : *-ans, *-oīs : *-aiś, *-oīsi : *-aiśi). S tem je povednost grškega gradiva mogoče zreducirati na:

6 Obe sta sinhrono funkcijsko dativni in ne rodilniški obliki.

7 Tako Pinault (2008: 505). Alternativno *-noiHi (Winter 1962: 126; Hilmarsson 1989: 64; Klingenschmitt 1994: 385–386). Skeptično Ringe 1996: 84. Sklonilo je zgrajeno na sinhroni dvojniki priponi *-nē < *-nējā < *-no-iH_i (Hilmarsson 1989: 41), tako da gre strogo gledano pri dvojninskih oblikah tipa *klaustsnaisāñ* ‘ušesa’ za analitično tvorjene sklonske oblike in ne za direktno podedovana zaporedja. S tem je povednost toharskih oblik za rekonstrukcijo specifično nominalnih variant rodilnika in mestnika dvojine nična.

8 S standardno internogotsko zamenjavo izglasnega ojevskega vokalizma z ejevskim (prvotno v okviru osnov moškega in srednjega spola).

9 Mestnik je nadomeščen z dajalnikom.

10 Če ne gre za sekundarno naplastitev -s na mestniško obliko *dviejau* z istim pomenom.

11 Izvajanje iz *-o-Hou (tako Fritz 2011: 183) ni mogoče, saj je dvig podedovanega *ō relativno-kronološko starejši od skrajšanja po Osthoffovem zakonu, k čemur prim. razvoj tematskega edninskega dajalniškega sklonila pide. *-ōi > pkelt. *-ūi > *-ui. Suponirano pide. zaporedje *-o-Hou bi tako rezultiralo v pkelt. *-uu (> *-ū ali *-u) < *ūu < *-ōu (prim. razvoj predvokalne realizacije pide. *d^he-d^hoH_i-u > *dedōu > *dedū ‘postavil je’) in ne *-ō, ki ga implicira staroirski rodilnik dvojine tipa *ech* (z lenizacijo sledečega besednega vzglasja v sandhiju).

12 Funkcijsko rodilnik. Mestnik je nadomeščen s t. i. prepozicionalom (tj. predložnim sklonom), ki v dvojninski paradigmi nadaljuje stari orodnik.

13 Forssman 2001: 50, 112; 2003: 84, 147; ALEW-2: 830.

14 Funkcijsko dajalnik-rodilnik dvojine. Za narečno gradivo gl. Eichner 1982: 97–98, 127; Hajnal 1995: 110–112.

- (a) tematski rodilnik dvojine pgrš. **-oīiois* > el. -οιως ob pgrš. **-oīius* > ark. **-οιως* (implicirano z -αυς, ki je v okviru arkadijskega korpusa sicer hapaks legomenon),
- (b) tematski mestnik dvojine **-oīiin* (> mik. -o-i, hom. -οῖν, at.-jon. itd. -οιν) z naknadno razširitvijo na atematske osnove in funkcijsko na rodilnik in dajalnik, **-oīiun* > ark. -οιν.

Razlika v vokalizmu zadnjega zloga med arkadijskim -uv in nearkadijskim -iv je razložljiva z naslonitvijo podedovanega pgrš. **-un* (< **-u-m*) na mestnik množine **-su*, ki je bil že pgrš. prestrukturiran v **-si* (> **-hi*) po izravnavi s podedovanim mestnikom ednine **-i*. Varianta **-oīiin* je torej izvedljiva iz pgrš. **-oīiun*.¹⁵

Prav tako je v odnosu do rekonstruiranega arkadijskega rod. dv. **-οιως* forma *facilior* elejski končaj -οιως (> -οιωρ), za katerega je mogoče predvideti sekundarno progresivno asimilacijo **ou* v podedovanem zaporedju **-oīious* v **oi*, torej **-oīiois* (za dodatni možnosti interpretacije gl. razdelka 2.2 in 2.4). Za interpretacijo razlike med tako rekonstruiranim rod. dv. **-oīious* in ark. **-oīius* gl. spodaj. Prav tako glede pragrškega mest. dv. **-oīiun* in izolirane arkadijske tematske(!) variante -οιν.

Pragrško sekvenco **-oīiV-* bi bilo mogoče teoretično izvajati iz pide. zaporedja **-oiH₁V-* (laringal v takem zaporedju ne bi bil izgubljen po de Saussurjevem zakonu, saj je bil v odnosu do **-oi-* heterosilabičen), vendar za asimilacijo **-iH-* > **-ii-*¹⁶ ali eventualni razvoj germanskega tipa, tj. **-oiH₁V-* > **-oīiV-* > **-oīiV-*, z izjemo danih oblik ni zanesljivih indicov.¹⁷ Brez zadržkov pa je možno sprejeti izhodišče **-oihV-* < **-oisV-* (tako debukalizacija **s* > **h* / V₁ V kot asimilacija **ih* > **ii* sta namreč pričakovani in dobro zabeleženi glasovni spremembi). Ker je

15 Prim. Eichner 1982: 133–136; Klingenschmitt 1994: 386–387; Neri 2013: 192; povsem drugače Hajnal 1995: 112–127, ki predvideva internogrški razvoj.

16 Zrcalno zaporedje **-H₁-* (fonetično verjetno **/hj/*) je bilo sicer, kot se zdi upravičeno sklepati na podlagi homerskogrškega *viús* 'sin', obravnavano po istem principu kot pgrš. **-hi-* < **-si-*, torej z regresivno asimilacijo **-hi-* > **-ii-* (prim. **suH₃-iú-* > **huhjú-* > **huijú-* > **huijú-* > **huihú-* > **hui-ú-* > *hujú-* = *viús*) na sinhrono transparentnem morfemskem šivu (glede pide. **-sš₁-* > pgrš. **-ii-* gl. Ringe 2024: 138–139).

17 Pace Hilmarsson 1989: 64 obravnava zaporedij iztematskega optativa v predvokalnem položaju (tj. v 1. os. ed. in 3. os. mn.) ni povedna, saj tako pgrš. **-oīia* kot **-oīien* izvirata iz prvotnih trizložnih sekvenc **-oīiV-* < **-oīiV-* < **-oiH₁V-*, kot jasno dokazuje stind. -eyam (od koder izvira tudi analoško dvoizložni atematski optativni končaj **-ia-am*, ki se ohranja v stind. -yā_am in stav. -ii_am, za pričakovano **-iām* < pide. **-iēm* < **-iēH₁-m* < **-oīia[m]* < **-oīi_am* < **-oiH₁m* (1. os. ed.). Da praindoevropsko zaporedje **-oiH₁V-* v sklopu dvojinke stranskosklonske osnove ni bilo realizirano kot **-oiH₁V-* pač pa kot **-oiH₁V-*, je prav tako razvidno iz stind. -ayos < **-oiH₁oH₁us* (ne **-eyos* < **-oīious* < **-oiH₁oH₁us*). Razlog za različno obravnavo je seveda razlika v morfemski strukturi: pri iztematskem optativu, ki je pozna inovacija jedrne praindoevropsčine (tj. indoevropskih jezikov z izjemo anatolske in toharske veje), je hiatno zaporedje pogojeno s težnjo po skrajni transparentnosti morfemskih mej, torej **-oiH₁-* (kjer je **-iH₁-* optativni sufiks), medtem ko je struktura dvojinke osnove **-oiH₁-* (gl. razdelek 2.5).

zaporedje *-aij- v izolirani in s tem nedvomno arhaični pragermanski rodilniški obliki *t_uaij_{q̃} > *t_uaij_{q̃} (izglasni *-q̃ za pričakovani *-ōz je prevzet iz rodilnika množine tematskih osnov) mogoče izvajati izključno iz pide. *-oi_hH-, kar se neposredno potrjuje tudi z indo-iranskim *-ai- v tematski varianti *-aiās, sledi, da pgrš. *-oi_hV- (v primeru, da izhaja iz *-oi_sV-) za podedovano *-oi_hH₁- izkazuje zamenjavo *-H₁- s *s (> *h) pod analoškim pritiskom mestnika množine *-su.

- 1.3 Glede na stanje v starih iranskih jezikih je treba sklonski sinkretizem v stari indijsčini oceniti kot sekundaren, prav tako staroperzijsko dolžino v tematskem končaju -āyā < *-āiāh < *-āiās, ki v odnosu do av. -aiiā < *-aiāh < *-aiās predstavlja rezultat izravnave pod pritiskom im.-tož. dv. -ā. Na prairanščino je torej treba projicirati opozicijo med rod. dv. *-aiāh < *-aiās in mest. dv. *-aiay (tematsko) oziroma rod. dv. *-āh < *-ās in mest. dv. *-ay (atematsko). Staroindijski sinkretični rod.-mest. dv. -oṣ < *-auš (atematsko), -ayoṣ < *-aiayš (tematsko) je torej rezultat kontaminacije praindoiranskega mestnika *(ai)ay z rodilniškim *-š < *-s.

Sekvenca *-ai- v tematskih variantah sklonil je ob umanjkanju refleksa, pričakovanega po Brugmannovem zakonu (tj. podaljšave *o v odprtem zlogu), izvedljiva zgolj iz pide. zaporedja *-oi_hH₁- in s tem v celoti ustreza pragermanskemu: *-aij_hV- < *-aij_hV- < *-oi_hH₁V-.

- 1.4 Distinkcija med -aus in -au v litovskem *dviejaus* (rod. dv.) oz. *dviejau* (mest. dv.)¹⁸ ob *pusiaũ* 'na dvojce' za prabalto-slovanščino implicira prvotno podedovano razliko med rod. dv. *-aiayus in mest. dv. *-aiay. Ker je psl. -u mogoče izvajati tako iz zgodnjepraslovanškega *-ay kot *-aus (prim. rod. ed. -u < *-aus v okviru kratkih ujevskih osnov), se zdi za prabalto-slovanščino upravičeno postulirati stanje, primerljivo s tistim, ki ga je mogoče rekonstruirati za praindoiranščino, torej distinktivna rod. dv. *-aiayus in mest. dv. *-aiay (sekvenca *-ai- je pri tem teoretično izvedljiva iz pide. zaporedja *-oi_hH₁- ali *-oi_h-, vendar ob primerjavi z germanskim in indo-iranskim gradivom v poštev kot verjetnejše izhodišče pride prva od rekonstruiranih možnosti, kar se neposredno potrjuje z akutiranim diftongom v litovskem *daj. dv. abiēm* < *H₍₂₎ob^hoi_hH₁-moH₁ 'obema' in *dvīēm* < *duoi_hH₁-moH₁ 'dvema'¹⁹). Ker sta slednja končaja omejena zgolj na zaimke in na števniki '2', medtem ko v slovanščini vsi nominalni sklanjatveni vzorci, vključno s tematskimi osnovami, izkazujejo *-u < *-au(s) in ne tudi tematske variante *-aiayus, pa je potreben zaključek, da je treba vsaj za praslovanščino tako za tematske kot za atematske osnove predvideti enotni sklonili *-aus (rod. dv.) oz. *-ay (mest. dv.). V primeru,

18 Akutirani dvoglasnik je tu analoški po *daj. dv. dvīēm*, kjer je bilo podedovano zaporedje *-oi_hH₁-tavtosilabično.

19 Za interpretacijo akcentskih razmer gl. Dybo 2000: 61.

da litovska varianta *dviejaus* ni relevantna,²⁰ je prabalto-slovansko stanje s sinkretičnim **(ai)au* primerljivo s prakeltskim oz. staroirskim, kjer se (sicer v rodilniški funkciji) ohranja zgolj staro mestniško sklonilo.

2.1 Ker je glede na strukturo dajalnika, ločilnika in orodnika dvojine (gl. uvodni razdelek), ki so osnovani na vzporednih množinskih stranskosklonskih oblikah z mehanično zamenjavo **s* s **H₁*, neizogiben sklep, da se je prvotni mest. dv. glasil **-H₁-u* (proti mn. **-s-u*),²¹ je vse dvojsinske oblike, ki izkazujejo diftong **-ou* oz. njegov kasnejši refleks, logično izvajati iz stare tematske variante **-o-H₁u* (> **-o-u* > **-ou*).²² Ker noben indoevropski jezik ne ohranja sledi sklonila **-H₁u*, predvidevna po principu interne rekonstrukcije,²³ je upravičen sklep, da je vsaj za pozno praindoevropsčino treba predvideti njegovo eliminacijo in (vsaj v produktivnih tvorbah) celostno posplošitev tematske variante **-o-H₁u*. Iz slednjega so neposredno izvedljivi: (a) praindoiranski (sinhrono) atematski mest. dv. **-au*, (b) prakeltski (sinhrono) atematski in tematski rod.(!) dv. **-ou* ter (c) prabalto-slovanski (sinhrono) atematski in tematski²⁴ mestnik (in eventualno rodilnik) dv. **-au*.

2.2 Enako kot velja za mestnik, je bila poznopravezično eliminirana tudi distinkcija med atematskim in tematskim rodilniškim sklonilom v prid tematski varianti **-o-H₁-s*.²⁵ Noben indoevropski jezik namreč ne ohranja predvidene pide. atematske variante **-H₁-és*, pričakovane v mobilnih osnovah, oz. sklonila **-H₁-s*, kakršno bi bilo pričakovano v nemobilnih osnovah (enako Lindner 2021: 1). Pri tem je pide. **-o-H₁-s* podedovan kot nespremenjen zgolj v prairanščino (in verjetno zgodnjo pragermanščino, tj. pred zamenjavo **-ōs* s tematskim množinskim rodilniškim sklonilom **-ō̑ < pide. *-oH_{1/3}om*), kjer se ohranja v av. *-ā* in stperz. *-ā*. Vse ostale veje izkazujejo kontaminacijo rodilniškega **-oH₁s* z **-u*, prevzetim iz mestniškega sklonila **-oH₁u*. Tako dobljeno sklonilo rod. dv. **-oH₁us* je vir staroindijskega rod.-mest. dv. *-oṣ*, balto-slovanskega rod. dv. **-aus* (za pričakovano **-ōs > *-ās*) in diftonga **-ou-* v tematskem rod. dv. **-oijous*, ohranjenem v elejskem *-οιοις* (za ark. *τοῖς* gl. 2.4). Za slednji kompleksni končaj se v luči dejstva, da je za izhodišče treba predvideti **-oi-H₁-oH₁u-s*, ob zgoraj ponujeni interpretaciji (**-oijou-s > *-oijoi-s*) ponuja alternativna razlaga, po kateri bi do vnosa množin-

20 Gl. Vaillant 1958: 38–39; Klingenschmitt 1994: 386 v op. 126.

21 Enako Eichner 1982: 42; Neri 2003: 83–84 v op. 201; 2013: 192; prim. Lindner 2021: 1, 3.

22 Pace Olander 2015: 206.

23 Morebitni ostanek prepozna Neri (2013: 191–192) v grš. *μεταξύ* 'na sredi' in živ 's/z', kar izvaja iz pide. **ḡs-H₁u* k pide. korenskega samostalniku **ḡes-* 'roka'. Drugače Dunkel 2014: 392–393 (h **kas-* 'vrsta').

24 Pace Olander 2015: 212.

25 V primeru rodilnika osnivanje sklonila na podlagi množinskega ni bilo mogoče, saj slednje predstavlja gramatikalizacijo relacijskega pridevnika. Dvojinsko sklonilo je zato sestavljeno iz ničte prevojnne stopnje dvojsinskega znaka **-eH₁-* in rodilniškega sklonila **-es*.

skega *-i prišlo že v sekvenci *-oi-H₁-oH₁us, medtem ko bi bilo v rezultat tako kontaminiranega *-oi-H₁-oH₁i-s nato po izravnavi z mestnikom *-oiun < *-oihun < *-oisu-m vneseno medvokalno zaporedje *-ii-, torej *-oi₂is → *-oi₂is (a gl. dalje 2.4).

- 2.3 Tudi preostanek grškega gradiva izkazuje enako kontaminacijo, vendar za razliko od drugih indoevropskih jezikov ne kaže na izhodišče *-o-H₁u in *-o-H₁us (za *-o-H₁s), pač pa (z izjemo elejskega -οιοις), kot se zdi, na *-oi-H₁u in *-oi-H₁u-s, pri čemer je bil podedovani laringal vsakokrat nadomeščen s *s, povzetim iz mestnika množine *-su (> *-hu). Ker je ta najprej nedvomno prodrl v mestnik dvojine (*-oi-H₁u → *-oi-su > *-oihu), je logični predpogoj za prestrukturiranje rodilniškega *-oi-H₁u-s v *-oi-su-s (> *-oihus) kontaminacija rodilniške sekvence *-H₁s z *u, povzetim iz mestnika. Tako nastale pragrške oblike najbolj zvesto ohranjata arkadijski rod. dv. *-ους < *-oius in mest. dv. -ουv, medtem ko splošnogrška varianta *-oin predstavlja nadaljnjo prilagoditev internogrškemu mest. mn. *-si(-m) > *-hi(-m).

Edini leksikalizirani ostanek pgrš. mestniškega *-oi-H₁u-m ali eventualno celo *-o-H₁u-m ohranja ark. ι μέσουv 'v sredino' (gl. Eichner 1982: 120–125) < *mesoun < *metioHun < *méð^hio-H₁-u-m ali *metioiun < *méð^hioi-H₁-u-m (v zadnjem primeru z jasnim opozorilom na razvoj *-ViHV- v pgrš. *-ViV- in ne *-ViiV-). Če je pravilna rekonstrukcija izhodišča *-oH₁um, sledi sklep, da je grščina prvotno posedovala enake oblike posplošenega tematskega sklonila *-o-H₁u kot drugi indoevropski jeziki, modifikacija *-o-H₁u v *-oi-H₁u (in nato *-oisu(-n) > *-oihun, od koder nato izven arkadijskega narečja *-oihin) pa je šele internogrška. Isti princip seveda velja v primeru rodilnika *-o-H₁s (za *-o-H₁s) → *-oi-H₁us. Vir zamenjave tematskega vokala *-o- z *-oi- bi bil v tem primeru lahko seveda zgolj v funkciji določnega člana podedovani anaforični zaimek *só-/tó-.

- 2.4 Glede na piir. rod. dv. *táiās, mest. dv. *táiau in psl. *toju < *taiau(s) ter vzorec, izpričan pri števniku '2' in 'oba' (piir. *ub^háiās, *ub^háiau; pbsl. *abáiās, *abáiau), je v okviru pronominalne morfologije na prajezično stanje treba projicirati kompleksni sekvenci *tó₁-H₁-oH₁s in *tó₁-H₁-oH₁u oz. *duó₁-H₁-oH₁s (av. duuiaiā, predpragermansko *tuaiiōz) in *duó₁-H₁-oH₁u (lit. dviejau, zgodnje psl. *duuiaiā > *duoiū²⁶). Hibridni rodilniški obliki *toi-H₁-oH₁us in *duoi-H₁-oH₁us (stind. dváyoš in potencialno lit. dviejaus, psl. *duuiaiāus > *duoiū) sta hkrati vir arkadijskega rod. dv. kazalnega zaimka τοῖς, pri čemer je ob nastanku sekvence *toioys tu prišlo do progresivne asimilacije *oi-ou > *oi-oi, od koder *toiois > *toiois >

26 Za rekonstrukcijo akcentske paradigme gl. Dybo 2000: 61.

τοῖς.²⁷ Ker je elejsko (sinhrono dajalniško) obliko δνοίσις ‘dvema’ treba izvajati iz **duwoiiois* (in ne **duwoiois*²⁸ < **duwoiious*), sledi, da gre tu zgolj za refleks internoelejskega prenosa pronominalnega končaja **-ois* na pgrš. nominalno osnovo **-oiūs* < **-oisus* ← **-oiHus*, ki pa je nato v elejskem narečju postal standarden in sprožil vnos sekvence **-oiiois* še v podedovani **duwoiiois*:

**toi-H₁-oH₁u(-m)* : **o-H₁u(-m)* ⇒ pgrš. **oi-H₁un* → **oi-sun*
 → ark. **oi-hun* > **oiūn*
 → **oi-sin* > **oihin* > **oiin*

**o-H₁us* ⇒ pgrš. **oi-H₁us* → **oi-sus* > **oihus*
 > **oiūs* (ark. **-ous*)
 > **oiiois* (el. *-oiis*)
**duwoiiois* → **duwoiiois* (el. δνοίσις)

**toi-H₁-oH₁us* > **toiūs* > **toiiois* (ark. τοῖς)

Ker pri števniku ‘2’ vsi indoevropski jeziki izkazujejo stranskosklonsko osnovo **duoi-H₁-*, je verjetno, da mikenska mestniška oblika *du-wo-u-pi* = */duwoyn-p^{hi}/*²⁹ < **duwo-H₁u-m* (z dodanim orodniškim adverbialnim sufiksom **-b^{hi}*) predstavlja učinek zrcalnega procesa, tj. vpliva prvotnega nominalnega končaja **-o-H₁u(-m)* (kakršen se kot petrefakt še ohranja v ark. μέσουν) na pronominalno osnovo.³⁰

2.5 Razlog za preoblikovanje pronominalne osnove **tó-H₁-s* (rod. dv.) in **tó-H₁-u* (mest. dv.) v **toi-H₁-oH₁s* in **toi-H₁-oH₁u* (od koder tudi **duoi-H₁-oH₁s* in **duoi-H₁-oH₁u* ‘2’) je iskati v mestniku množine **toi-su*, ki je že prajezično zgrajen na neo-osnovi **toi-*, nastali po reinterpretaciji imenovalniškega **tó-i* kot osnove z ničtim sklonilom. Tako preoblikovani **toi-H₁-u*, kakršen se še edinstve-

27 Drugod analoško po nominalnem **oiin*: **toioun* → **toiin* (prim. hom. τοῖν). Ark. τοῖς bi se dalo alternativno izvajati tudi iz **toiis* < **toi-H₁-i-s* ← **toi-H₁-u-s*, vendar je tako izhodišče manj verjetno, saj bi bil vnos množinskega **-i* v sklonilo v okviru arkadijskega narečja, ki sicer edino ohranja izvorni ujevski vokalizem, osamljen pojav. Drugače Eichner (1982: 135–136), ki izhaja iz **toiiois*.

28 Dvozložno vzglasje je analoško po pgrš. im.-tož. **duwo*, ki nadaljuje varianto, nastalo po Lindemanovem zakonu (tj. izoblikovanje dodatnega vokaličnega jedra v enozložnicah s strukturo **CRV(C)*).

29 Eichner 1982: 113; prim. Hajnal 1995: 105–109, 127–128.

30 V tem oziru prim. staroavestijski hapaks legomenon *ā* (rod. dv. m. sp.), izpričan v Y 30.3c (*āś=cā hud_a āñhō / ər^s višitiātā nōit dužd_a āñhō* (Y 30.3c) ‘In med tema dvema pravilno razlikujejo tisti, ki dajejo dobro, ne tisti, ki dajejo slabó’, gl. Kellens – Pirart 1988: 110), ki tvori dvojnico k običajnejšemu *aiiā* < piir. **aiās* < pide. **ei-H₁-oH₁s*, kar ustreza stind. *ayós* < **ei-H₁-oH₁us*. Stav. rod. dv. *ā* spričo svoje metrične dvozložnosti kaže na izhodiščno piir. **aHās* in tako implicira vzporedno pronominalno obliko **e-H₁-oH₁s*, ki ne izkazuje neo-osnove **ei-*, pač pa je strukturno primerljiva z rod. dv. kratkih *i-* in *u-*osnov (**i/u-H₁-oH₁s*).

no ohranja v toharskem dvojinskem sklonilu (genetsko gledano priponi, saj gre za analitično zgrajeno obliko) $*n\ddot{e}\ddot{x}\ddot{a}(s) < \text{pide}$. $*noi-H_i-u/i(s)$, je bil nato remorfolo-
giziran z iztematskim sklonilom $*oH_iu$ v $*t\acute{o}i-H_i-oH_iu$, ravno slednji (po sinhroni
reinterpretaciji morfemske strukture kot $*t\acute{o}i-H_i-oH_iu$) pa je hkrati najverjetnejši
vir popolne posplošitve tematske variante $*-o-H_iu$ v (produktivne) atematske no-
minalne osnove. Enako velja za rodilniški obliki $*t\acute{o}i-H_i-oH_i$ in $*-oH_i$, ki sta se
v celoti razvijali vzporedno z mestniškima, le da je tu nastanek vmesnega razvoj-
nega člena $*t\acute{o}i-H_i$ nedvomno pogojen s predhodnim prestrukturiranjem mestni-
škega $*t\acute{o}-H_iu$ v $*t\acute{o}i-H_iu$.

Ohranitev $*-H_i-$ v neo-osnovi $*t\acute{o}iH_i-$ je bila sinhrono strukturno pogojena,
saj je bila v procesu prestrukturiranja $*t\acute{o}iH_iu$ in na njej osnovane variante $*t\acute{o}iH_i$
v $*t\acute{o}iH_i-oH_iu$ in $*t\acute{o}iH_i-oH_i$ vzpostavljena samostojna, besedotvorno jasno ozna-
čena dvojinska varianta $*t\acute{o}iH_i-$ k množinski pronominalni osnovi $*t\acute{o}i-$ (mn. $*t\acute{o}i-$
:: dv. $*t\acute{o}i-H_i-$).

V praindoiranščini in pra(balto)slovanščini je sufiks $*-H_i-$ nato pred sklo-
nilo vnesen tudi v kratkih *i*-jevskih in *u*-jevskih osnovah, ki posledično izkazujejo
dvozložne končaje: stav. $-uu\ddot{a} / -uu\ddot{a} / \sim -uu\ddot{o} / -uu\ddot{o} /$, $-ii\ddot{a} / -ii\ddot{a} /$; stind. (rgvedsko)
 $-yo\ddot{s}$, $-u\ddot{y}o\ddot{s}$; psl. $*-i\ddot{y}au > *-bi\ddot{y}u$,³¹ vse iz $*-i/u-H_i-oH_i$ $\sim$ $*-i/u-H_i-oH_iu$, kar utegne
izvirati iz naslonitve na stara parna kolektiva tipa pbsl. $*ok\ddot{i}$, $*ok\ddot{i}m\ddot{o}$, piir. $*ak(\ddot{s})\ddot{i}$,
 $*ak(\ddot{s})\ddot{i}b^h\ddot{i}oH_i < \text{pide}$. im.-tož. dv. $*H_3^{(e)}k^u\ddot{i}H_i$, daj. dv. $*H_3^{(e)}k^u\ddot{i}H_i-moH_i-b^h\ddot{i}oH_i$
'oči' itd., v katerih se je besedotvorni sufiks $*-iH_i-$ uveljavil kot formativni del
osnove.³²

Vzorec je bil nato v praindoiranščini posplošen še na sinhrono polvoka-
lične osnove, tj. osnove, izpeljane s sufiksom $*(t)ar-$ $\sim$ $*(t)\ddot{r}-$ oz. $*(m/u)an-$ $\sim$
 $*(m/u)\ddot{n}-$, saj sta bili tam tako v sklopu pronominalnih kot nominalnih tematskih
osnov uveljavljeni sekvenci $*-oi-H_i-oH_i$ in $*-oi-H_i-oH_iu$ sinhrono morfološko rein-
terpretirani kot $*-oi-H_i-oH_i$ in $*-oi-H_i-oH_iu$, kar je spodbudilo uveljavitev novega
rodilniškega in mestniškega sklonila $*-H_i-oH_i$ oz. $*-H_i-oH_iu$: piir. $*(t)\ddot{r}-H_i-oH_i$,
 $*(m/u)\ddot{n}-H_i-oH_i > *(t)\ddot{r}\ddot{a}s$, $*(m/u)\ddot{n}\ddot{a}s > \text{mlav. } -(t)ar\ddot{a}$, $-(m/uu)an\ddot{a}$ oz. pia.
 $*(t)\ddot{r}-H_i-oH_ius$, $*-m/uu\ddot{n}-H_i-oH_ius > *(t)\ddot{r}\ddot{a}u\ddot{s}$, $*-m/uu\ddot{n}\ddot{a}u\ddot{s} > \text{rgvedsko stind. } -ro\ddot{s}$
(prim. Hoffmann 1976: 561 v op. 2), $-m/van\ddot{o}s$. V vedski stari indijščini je posle-
dica tovrstnega prestrukturiranja pri nazalnih osnovah sicer sinhrono prekrita, saj
dvozložni sufiks nastopa le, ko gre za kompleksni nazalni sufiks $-man-$ oz. $-van-$,
in še to le v primeru, da je korenko izglasje konzontančno, kar je del splošnega
vzorca osnov s strukturo tipa $\acute{a}s-man-$ 'kamen' (tj. daj. ed. $\acute{a}s-man-e$ enako kot rod.-
-mest. dv. $\acute{a}s-man-o\ddot{s}$ itd.). Da so pri osnovah s kompleksnim nazalnim sufiksom
h korenkom, izglasnim na konzontančno, sicer vendarle ravno tovrstne oblike tvorile

31 Psl. $*-om\ddot{b}$ za pričakovano $*-bm\ddot{u} < *-um\ddot{u}$ v okviru *u*-osnov je analoško naslonjeno na oblike s
polnostopenjskim sufiksom.

32 Gl. Repanšek 2022: 336–339.

prototip za vzpostavitev sekundarne polnostopenjske šibke osnove ${}^{\circ}C\text{-man-}$ $\sim$ ${}^{\circ}C\text{-van-}$ pred vokalnovzglasnimi sklonili (ob verjetni dodatni podpori podedovanega brezkončniškega mestnika $\text{-man(-i)} \sim \text{-van(-i)}$), je jasno iz rgvedskega (enkrat zabeleženega) štirizložnega dijambskega rod. dv. *maghónos* (RV V.86.3b),³³ torej */maghāvanoṣ/* < **maghāuanaṣ* < **maghōuanoṣ* < **maghō- $\underline{u}\eta$ - H_1 o H_1 us*.

Kontaminacija z mestniškim $*u$ v posameznojezičnih variantah $*t\acute{o}\dot{\iota}\text{-}H_1\text{-o}H_1us$ oz. $*\text{-o}H_1us$ je, kot dokazuje stanje v indo-iranščini, vzporedna, poprajezična inovacija. Prav tako je razširitev kompleksnih pronominalnih osnov $*\text{-o}\dot{\iota}\text{-}H_1\text{-o}H_1s$ in $*\text{-o}\dot{\iota}\text{-}H_1\text{-o}H_1u$ na nominalne osnove izključno indo-iranska poteza (> $*\text{-a}\dot{\iota}\acute{a}s$, $*\text{-a}\dot{\iota}\acute{a}u$), elejski nominalni končaj -οιοις pa k njej tvori (nepopolno) tipološko vzporednico.

3 ZAKLJUČEK

V zaključek je podana shematska ponazoritev geneze praindoevropskega rodilnika in mestnika dvojine in poprajezičnih tendenc v nadaljnjem razvoju:

I. razvojna faza

mest. dv.

atematski: $*\text{-}H_1\text{-}u \rightarrow *oH_1u$ (pod vplivom pron. $*o\dot{\iota}\text{-}H\text{-}oHu$)

tematski: $*\text{-o-}H_1\text{-}u$

pronominalni: $*o\text{-}H_1\text{-}u \rightarrow *o\dot{\iota}\text{-}H_1\text{-}u$ (pod vplivom mest. mn. $*o\dot{\iota}\text{-}su$) $\rightarrow *o\dot{\iota}\text{-}H_1\text{-}oH_1u$

rod. dv.

atematski: $*\text{-}H_1\text{-}\acute{e}s \sim *H_1\text{-}s \rightarrow *oH_1s$ (pod vplivom pron. $*o\dot{\iota}\text{-}H\text{-}oHs$)

tematski: $*\text{-o-}H_1\text{-}s$

pronominalni: $*o\text{-}H_1\text{-}s \rightarrow *o\dot{\iota}\text{-}H_1\text{-}s$ (pod vplivom novega mest. dv. $*o\dot{\iota}\text{-}Hu$) $\rightarrow *o\dot{\iota}\text{-}H_1\text{-}oH_1s$

II. razvojna faza (poprajezične tendence)

mest. dv.

atematski: $*\text{-o}H_1u$

tematski: $*\text{-o-}H_1u // \rightarrow$ pgrš. $*\text{-o}\dot{\iota}\text{-}H_1u \rightarrow *o\dot{\iota}\text{-}su\text{-}m \rightarrow *o\dot{\iota}\text{-}si\text{-}m$
 $// \rightarrow$ piir. $*\text{-o}\dot{\iota}\text{-}H_1\text{-}oH_1u$

pronominalni: $*o\dot{\iota}\text{-}H_1\text{-}oH_1u$

rod. dv.

atematski: $*\text{-o}H_1s [\rightarrow *oH_1us]$

tematski: $*\text{-o-}H_1s [\rightarrow *o\text{-}H_1us] // \rightarrow$ pgrš. $*\text{-o}\dot{\iota}\text{-}H_1s [\rightarrow *o\dot{\iota}\text{-}H_1us]$
 $// \rightarrow$ piir. $*\text{-o}\dot{\iota}\text{-}H_1\text{-}oH_1s [\rightarrow$ stind. $*\text{-o}\dot{\iota}\text{-}H_1\text{-}oH_1us]$

pronominalni: $*o\dot{\iota}\text{-}H_1\text{-}oH_1s [\rightarrow *o\dot{\iota}\text{-}H_1\text{-}oH_1us]$

33 Gl. van Nooten – Holland 1994: 242; Gotō 2013: 39 z op. 111.

KRAJŠAVE IN KRATICE

ark. = arkadijski; **at.** = atiški; **avest.** = avestijski; **bsl.** = balto-slovanski; **daj.** = dajalnik; **dv.** = dvojina; **ed.** = ednina; **el.** = elejski; **got.** = gotski; **grš.** = grški; **hom.** = homerski; **im.** = imenovalnik; **im.-tož.** = imenovalnik-tožilnik; **jon.** = jonski; **latv.** = latvijski; **lezb.** = lezboški; **lit.** = litovski; **m.** = moški; **mest.** = mestnik; **mik.** = mikenski; **mlav.** = mladoavestijski; **mn.** = množina; **orod.** = orodnik; **os.** = oseba; **pbsl.** = prabalto-slovanski; **pgerm.** = pragermanski; **pgrš.** = pragrški; **pia.** = praindoarijski; **pide.** = praindoevropski; **piir.** = praindoiranski; **pkelt.** = prakeltski; **prair.** = prairanski; **pron.** = pronominalni; **psl.** = praslovanski; **ptoh.** = pratorharski; **pzgerm.** = prazahodnogermanski; **rod.** = rodilnik; **sp.** = spol; **stav.** = staroavestijski; **stcsl.** = starocerkvenoslovanski; **stind.** = staroindijski; **stir.** = staroirski; **stperz.** = staroperzijski; **toh.** = toharski; **tož.** = tožilnik

LITERATURA

- ALEW** = Wolfgang Hock idr., *Altltitaisches etymologisches Wörterbuch*, unter der Leitung von Wolfgang Hock und der Mitarbeit von Elvira-Julia Bukevičiūtė – Christiane Schiller, bearbeitet von Rainer Fecht – Anna Helene Feulner – Eugen Hill – Dagmar S. Wodtko, Bd. 1: *A–M*, Bd. 2: *N–Ž*, Bd. 3: *Verzeichnisse und Indices*, Hamburg: baar-Verlag, 2015.
- Dunkel 2014** = George E. Dunkel, *Lexikon der indogermanischen Partikeln und Pronominalstämme*, Heidelberg: Universitätsverlag Winter, 2014.
- Dybo 2000** = Владимир А. Дыбо, *Морфологизованные парадигматические акцентные системы 1: типология и генезис*, Москва: Языки русской культуры, 2000.
[Vladimir A. Dybo, *Morfonologizovannye paradigmatischeskie akcentnye sistemy 1: tipologija i genezis*, Moskva: Jazyki russkoj kultury, 2000.]
- Eichner 1982** = Heiner Eichner, *Studien zu den indogermanischen Numeralia. Rekonstruktion des urindogermanischen Formensystems und Dokumentation seiner einzelsprachlichen Vertretung bei den niederen Kardinalia „zwei“ bis „fünf“*, Habilitationsschrift, Universität Regensburg, 1982.
- Forssman 2001** = Berthold Forssman, *Lettische Grammatik*, Dettelbach: Verlag J.H. Röhl, 2001.
- Forssman 2003** = Berthold Forssman, *Das baltische Adverb. Morphosemantik und Diachronie*, Heidelberg: Winter, 2001 (Indogermanische Bibliothek. Reihe 3).
- Fritz 2011** = Matthias Fritz, *Der Dual im Indogermanischen. Genealogischer und typologischer Vergleich einer grammatischen Kategorie im Wandel*, Heidelberg: Universitätsverlag Winter, 2011.
- Gotō 2013** = Toshifumi Gotō, *Old Indo-Aryan morphology and its Indo-Iranian background*, Wien: Verlag der Österreichischen Akademie der Wissenschaften, 2013.
- Hajnal 1995** = Ivo Hajnal, *Studien zum mykenischen Kasussystem*, Berlin – New York: Walter de Gruyter, 1995.
- Hilmarsson 1989** = Jörundur Hilmarsson, *The dual forms of nouns and pronouns in Tocharian*, Reykjavík: Málvísindastofnun Háskóla Íslands, 1989.
- Hoffmann 1976** = Karl Hoffmann, *Aufsätze zur Indoiranistik*, Wiesbaden: Dr. Ludwig Reichert Verlag, 1976.
- Kellens – Pirart 1988** = Jean Kellens – Éric Pirart, *Les textes vieil-avestiques I: introduction, texte et traduction*, Wiesbaden: Dr. Ludwig Reichert Verlag, 1988.
- Klingenschmitt 1994** = Gert Klingenschmitt, *Das Tocharische in indogermanistischer Sicht, v: Tocharisch. Akten der Fachtagung der Indogermanischen Gesellschaft. Berlin, September 1990*, ur. Bernfried Schlerath, Reykjavík: Málvísindastofnun Háskóla Íslands, 1994, 310–411.
- Lindner 2021** = Thomas Lindner, *Urindogermanische Grammatik II: Flexionsparadigmen*, Heidelberg: Universitätsverlag Winter, 2021.
- Neri 2003** = Sergio Neri, *I sostantivi in -u del gotico. Morfologia e preistoria*, Innsbruck: Institut für Sprachen und Literaturen der Universität Innsbruck, 2003.
- Neri 2013** = Sergio Neri, *Zum urindogermanischen Wort für ‚Hand‘, v: Multi Nominis Grammaticus. Studies in Classical and Indo-European linguistics in honor of Alan J. Nussbaum on the occasion of his sixty-fifth birthday*, ur. Adam I. Cooper – Jeremy Rau – Michael Weiss, Ann Arbor – New York: Beech Stave Press, 2013, 185–205.

- Olander 2015** = Thomas Olander, *Proto-Slavic Inflectional Morphology. A Comparative Handbook*, Leiden – Boston: Brill, 2015.
- Pinault 2008** = Georges-Jean Pinault, *Chrestomathie tokharienne. Textes et grammaire*, Leuven – Paris: Peters, 2008.
- Repanšek 2022** = Luka Repanšek, The derivational history of Vedic *sákthi* ‘(inner) thigh’, *Acta Linguistica Petropolitana* 18.1 (2022), 321–343.
- Ringe 1996** = Don Ringe, *On the Chronology of Sound Changes in Tocharian*, New Haven, Connecticut: American Oriental Society, 1996.
- Ringe 2024** = Don Ringe, *The linguistic roots of Ancient Greek*, Oxford: Oxford University Press, 2024.
- Vaillant 1958** = André Vaillant, *Grammaire comparée des langues slaves 2: morphologie*, Lyon – Paris: IAC.
- van Nooten – Holland 1994** = Barend A. van Nooten – Gary B. Holland, *Rig Veda. A metrically restored text with an introduction and notes*, Cambridge (Massachusetts) – London: Harvard University Press, 1994.
- Winter 1962** = Werner Winter, Nominal and pronominal dual in Tocharian, *Language* 38 (1962), 111–134.

SUMMARY

Notes on the Reconstruction of the Proto-Indo-European Genitive and Locative Dual

The Proto-Indo-European dual oblique cases were mostly based on their plural counterparts: dat.-dir. $*-o-H_l \rightarrow *b^h_i-o-H_l \sim *-m-o-H_l$, instr. $*-b^h_i-H_l$, abl. $*-b^h_o-H_l$, which makes it likely that the locative dual was equally formed by replacing the plural marker $*(e)s$ with the dual marker $*(e)H_l$. The genitive, in turn, was formed as a combination of the dual marker and the genitive singular ending (in that order). However, because no Indo-European language preserves an unambiguous trace of the expected athematic ending $*-H_l-u$, it must be assumed that the athematic variants were replaced early on by the de-thematic endings $*-oH_l s$ and $*-oH_l u$. The thematic variants were integrated into the pronominal stem $*tóĭ-H_l-u$ (itself modelled on the locative plural $*tóĭ-su$ and probably still indirectly preserved as such in the Tocharian B genitive dual ending $-naisāñ < *nóĭ-H_l-u/i(s)$ and $*tóĭ-H_l-s$ (modeled on the neo-locative stem) to yield $*tóĭ-H_l-oH_l u$ and $*tóĭ-H_l-oH_l s$, both built on the neo-dual stem $*tóĭ-H_l$ and subsequently reinterpreted as $*tóĭ-H_l-oH_l u/s$, which must have been the decisive trigger in the elimination of the original athematic endings $*-H_l(e)s$ and $*-H_l u$. The pronominal sequence $*oi-H_l-oH_l u/s$ was generalized in Proto-Indo-Iranian and independently in the Elean dialect of Ancient Greek, where intervocalic $*iĭ$ betrays a secondary influence of $*toĭoĭs (< *toĭoĭus < *toĭ-H_l-oH_l us)$ on the already heavily remodeled nominal sequence $*oiĭsus (< *oiĭH_l us) > *oiĭhus > *oiĭus$ (with $*s$ introduced from the inherited plural ending $*-su$). The dialectal division between Greek on the one hand and Balto-Slavic and Celtic on the other is one of innovation versus archaism, with the latter dialects attesting to structurally unmodified PIE $*-oH_l s \sim *-oH_l u$, whereas Greek attests to the early rise of the half-pronominal forms $*-oiH_l s \sim *-oiH_l u$. The portmanteau genitival ending $*-o(i)(-H_l-o-)H_l u/s$ is a late and parallel innovation of Greek (preserved in Arcadian in the hapax form $-αυς$ and in Elean $-οιως$, which clearly arose under the influence of the demonstrative), Vedic $-(ay)oś$, and possibly Balto-Slavic if the Proto-Slavic genitival ending $*u$ is understood to go back to $*-aus$ rather than reflect a syncretic locatival form.